

til den højtærede Undervisningsminister, gaaende ud paa, at han henleder de Herrer Læreres Opmærksomhed paa denne Lov, naar den en Gang bliver vedtaget, og anmoder dem om, f. Eks. i Gymnastiktimerne at give de vordende Statsborgere nogen praktisk Undervisning i Færdselsforhold. Blandt Cyklisterne findes der efterhaanden et meget stort Antal Børn. Naar de fra Barndommen oplæres til at færdes paa Veje og Stier paa den rette Maade, gaar Færdselsreglementet dem efterhaanden ind i Blodet, saaledes at de efterkommer dets Bestemmelser fuldkommen automatisk.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget, som jeg mener i sin Helhed er et udmærket Forhandlingsgrundlag.

N. P. Nielsen: Under Forhandlingerne om Motorloven blev det fremhævet, at Færdselsforholdene nu var saadanne her i Landet, at man burde have en almindelig Færdselslov, og der er ogsaa senere her i Tinget og af Organisationer af dem, der færdes paa Vejene, udtalt Ønske derom. Der er derfor almindelig Tilfredshed med, at dette Lovforslag er fremsat. Den tiltagende Færdsel af Motorkøretøjer, Cykler og Fodgængere mellem hinanden gør det nødvendigt, at der bliver bestemte Regler. Vi har vel de fleste Steder Politivedtægter, men deres Bestemmelser er forskellige. Det, der her er foreslaaet, forekommer mig at være minimalt og noget, som man kan gaa ind paa over hele Landet. Det er slet ikke sikkert, at der sker færre Ulykker, fordi vi faar en saadan Lov; man kan have Ønske derom, men det er ikke altid Lovregler, der bevirker, at Ulykkerne aftager. Det er i høj Grad det personlige Ansvar hos dem, der færdes paa Landevejene, der er det afgørende, Ansvaret for, at man altid er ude for Ulykker, enten for sig selv eller andre; men kan en Lov som denne bidrage til, at Ulykkerne indskrænkes, er det godt.

Jeg kan imidlertid ikke undlade at udtale, at ogsaa Vejautoriteterne har et stort Ansvar for Ulykkerne. En hel Del af vore Veje er slet ikke indrettet paa den betydelige Færdsel, der foregaar. Vore Vejautoriteter maa tage sig sammen og ved Anlæg af særlige Gang- og Cyklestier bidrage deres til Indskrænkning af Ulykkernes Antal. Grunden til Ulykkerne er nemlig ofte den, at der ikke findes særlige Gang- og Cyklestier paa de stærkt befærdede Veje. Man maa haabe, at den Benyttelse, man vil gøre af Motorafgiften, vil bidrage til at ændre dette Forhold.

Hvad der er foreslaaet i Lovforslaget,

er, som sagt, ret minimalt. Naar det f. Eks. siges i § 2, at enhver vejfarende er pligtig at vise fornøden Agtpaagivenhed overfor andre vejfarende, er det lige til. En saadan Pligt har enhver. I § 3 bestemmes det, at Fodgængere, naar de færdes udenfor Fortov og Gangsti, skal udvise Forsigtighed overfor kørende og cyklende og vige til Side for disse. Men som af den foregaaende ærede Taler fremhævet er der paa de allerfleste Landeveje hverken Gang- eller Cyklestier, og Rabatterne er meget ofte i en saadan Tilstand, at Fodgængere ikke kan færdes der, og meget ofte er store Dele belagt med Vejmaterialer, saaledes at Fodgængerne er nødt til at færdes paa Kørebanen. Jeg er bange for, at de mange Fodgængere i nogen Grad bliver retsløse efter disse Bestemmelser. I dette Forhold er nemlig Fodgængere og Cyklister den svage Part overfor de andre. Jeg vil tro, at man maaske under Behandlingen af Lovforslaget vil kunne finde nogle Bestemmelser, som kunde gøre Fodgængernes Retsløshed mindre grel. I § 5 er der et meget vagt Paabud om, at kørende, ridende og cyklende skal holde til højre. Det er en almindelig gældende Kørselsregel, og det er rigtigt og naturligt, at den fastslaas her, man det er ikke altid, at den Bestemmelse nøje kan overholdes, det er i høj Grad afhængigt af Vejenes Karakter og Beskaaffenhed.

I § 10 bestemmes det, at Politiet kan tillade Kap- og Vædekørsel paa Landeveje. Man burde overveje, om saadant ikke helt burde forbydes. Jeg tror ikke, at den Kørsel er saa nødvendig, og Politiet har hidtil meget ofte set igennem Fingre med saadan Vædekørsel; jeg tror ikke, at en saadan under nogen Omstændigheder burde tillades paa vore offentlige Veje.

§§ 12, 13, 17 og 18 omhandler Lygteføring. Jeg vil tro, at man maa kunne enes om en nogenlunde almindelig Lygteføring for Køretøjer, der færdes paa vore Veje. Den Lempelse i Bestemmelserne, der er indført for visse Køretøjer, naar de færdes paa Biveje, var maaske ikke nødvendig; men det er maaske rigtigst at have den for at faa Sagen til at glide. Der er jo endnu i visse Kredse nogen Modstand imod Lygteføring, men maaske kan man faa hele Spørgsmaalet til at glide, naar det ikke skal være saa strengt paa Bivejene, men man der kan nøjes med een Lygte. Jeg vil haabe, at man kan enes om disse Lygteføringsbestemmelser; som Forholdene har udviklet sig, er de i høj Grad paakrævet.

Jeg er ikke helt sikker paa, at det er rigtigt at paabyde de saakaldte „Katte-